

ALCAZ

ADAM

Iarna neagră

* *

Roman

Cuprins

EDITH 1954-1957	5
MARIANNE 1958-1961	69
ALIX 1961-1965	165
ELENA 1965-1974	215
EPILOG	313

1.

– Bun, a început Olga, acum că lucrurile sunt clare, poți răspunde dorinței mele?

– Care?

– Un copil.

– Da.

– Ce, da?

– Îți răspund.

– Și-mi răspunzi ce?

– Da.

– Ce, da?

– Vreau un copil.

– Ura!

Și s-a aruncat în brațele mele.

– Cu o condiție, am adăugat, să fie băiat.

– Ah, nu! Va fi fată!

– Vreau ca primul să fie băiat.

– Fiindcă tu vrei mai mulți copii?

– Trei. Doi băieți și o fată.

– Ca familia ta?

– Nu m-am gândit la asta, pentru că – în familia mea – cei trei copii proveneau din trei mame diferite.

– Atunci, vei avea cei doi băieți de la alte mămici.

– Am trăit asta și am găsit că nu este cea mai bună soluție.

– Atunci?

– Atunci, vreau cei trei copii de la aceeași mămică.

Nu-ți cer prea mult, nu?

– Ușor pentru tine... și agreabil, în plus. Dar pentru o femeie...

– Mama Lina a avut opt.

– Cu același... ?

– Da. Șandor. Sărmanul și-a dat sufletul destul de tânăr, la 50 de ani, pentru că altfel ar fi continuat seria.

– Atenție, cei opt copii l-au doborât.

– Tu spuneai că pentru noi, bărbații, este agreabil.

Și i-am povestit cum a murit bietul Șandor, după eforturile de a ridica o trăsură.

– Vezi, a răspuns ea, că aveam dreptate? Cele opt nașteri l-au slăbit... Noi, ne oprim la trei, cum ai propus.

– Și începem cu un băiat.

– Nu. O fată. I-am găsit chiar și numele: Maria.

– Dar...

– Nici un dar! La treabă!

Și ne-am pus la treabă, dar, după câteva luni, rezultatul era nul. Olga mi-a spus, dezamăgită:

– Trebuie să văd un ginecolog. Și tu, de altfel.

– Eu mi-am trecut probele, acum câțiva ani.

– Cu cine?

– Cu o aventură din tinerețe.

Aventura asta se numea Adriana, care m-a anunțat, într-o zi, că nu putea răspunde dorințelor mele, fiindcă tocmai avusese, de dimineață, o intervenție, ca să se debaraseze de fetusul al cărui autor eram. Dar, povestind Olgăi, mă întrebam cine era, în realitate, autorul. Problemă pe care, probabil, și-o puneă și frumoasa Adriana.

– Dar, dacă vrei, am adăugat, vin și eu să-mi facă un control.

Control pe care nu a mai fost nevoie să-l fac, pentru că ginecologul a descoperit o obturație congenitală care necesita o plastie tubulară, adică o intervenție care să corijeze funcționarea trompelor și să permită astfel

fecundarea ovulelor. Tratamentul a durat câteva luni, fără să avem certitudinea reușitei.

Între timp, într-o sâmbătă după-amiază din luna mai 1955, fratele meu a sunat la noul nostru apartament.

– Eu sunt, Dame!, a strigat, luându-mă în brațe. Te caut de luni de zile.

– Și cum m-ai găsit?

– Mama Lina, pe care am vizitat-o acum o săptămână, m-a orientat către noua ta funcție, la Ministerul Industriei chimice, iar de acolo am căpătat noua ta adresă. Dar ești un secretos de prima clasă!

– Biata Mama Lina, a avut un șoc când ai vizitat-o. Vino să ți-o prezint pe soția mea.

– Cum? Ești căsătorit acum? Ești, într-adevăr, un...

– Lasă. Iat-o pe Olga, soția mea... El este Mihai, fratele meu, steaua căzătoare – dar la el, rătăcitoare – despre care ți-am vorbit!

Olga l-a îmbrățișat și i-a spus, cu umorul pe care i-l cunoșteam:

– Trebuie să-m pun o dorință, deci!... Bine ai venit, Mihai!

Fratele meu m-a privit, căutând o explicație.

– Îți dorești ceva, dragul meu, când vezi o stea căzătoare. Ai uitat?

– Prea subtil pentru mine... Bună ziua, Olga, și felicitări la amândoi!

Anghelina, venită să-l vadă pe vizitator, a alergat la bucătărie ca să prepare o cafea. „Bravo, Mihai, îmi spuneam, ai cucerit-o! Fiindcă eu...”.

– Și, a continuat fratele meu adresându-se mie, felicitări pentru cariera ta. Ești deja director...

– Adjunct.

– Nu contează. Nu ai decât 28 de ani. Olga, dacă eu sunt o stea căzătoare, Dame este o stea urcătoare... Și, marele meu frate, ești și membru de partid?

– Nu.

– Dar, cum... ?

– Nu știu. Întreabă-l pe ministrul meu. Dar să lăsăm asta. Spune-mi care sunt noutățile?

– Nimic nou pe frontul nostru. Cucoana vrea să știe dacă promovarea ta va avea vreun efect și la punga ei.

– Nu.

– Asta gândeam și eu.

– Și Alix?

– Ah, la ea, poate, noutăți. Ți-am spus că a devenit o frumusețe.

– Da.

– Ei bine, studenții de la Facultatea de Medicină se învârtesc în jurul ei, ceea ce mi se pare normal. Ea, micuța noastră surioara, îi ține la distanță... în afară de unul.

– De asemenea, normal.

– Nu prea. Pentru că draga noastră Cucoana a intrat în joc și ea este cea care triază претендентii.

– Nu!

– Da. Noi am scăpat... tu, prin plecarea ta, și eu, prin lipsa de interes. Alix a fost întotdeauna sub conducerea ei și, deci, victima ideală.

– Biata fată.

– N-o plânge, ea e ascultătoare și Cucoana o scutește să gândească singură.

Anghelina a apărut cu tava ei plină de delicii, pentru care fratele meu a felicitat-o, cu un surâs cuceritor. Anghelina noastră era aproape să scape tava din mână, iar eu nu mi-am putut stăpâni remarcă:

– Ești la înălțime, Anghelina, ca de obicei!

Ea mi-a aruncat privirea ei arțăgoasă și a ieșit demnă.

– Adam, mi-a reproșat Olga, tu o ațâți.

– Mihai, m-am întors către fratele meu, trebuie să-ți povestesc un detaliu din viața acestei încântătoare Anghelina. Era la Cluj, înaintea războiului pe care tu l-ai trăit dureros. Într-o zi, a venit la mama Olgăi, ca să-i spună: „Doamnă, nu mai pot sta la dumneavoastră!”. „De ce?”, a vrut să știe patroana ei. „Pentru că amândoi băieții dumneavoastră m-au insultat!” „Nu pot să cred!”, a exclamat mama Olgăi. „Ba da. Știu că eu sunt o femeie ordinară, dar ei m-au făcut extraordinară!”

În timp ce Mihai râdea cu poftă, Olga s-a uitat cu reproș la mine:

– De unde ai aflat povestea asta?

– De la tatăl tău.

– Ah, ăla!

Înainte de a pleca, fratele meu mi-a făcut semn să-l însoțesc. La ușă, s-a eliberat de povara care-l apăsa:

– Dame, am nevoie de ajutorul tău.

– Pocherul?

– Da.

– Cât?

– O mie șase sute... Mă ajută, dacă vrei, dar scu-tește-mă de predica ta.

– Vino luni la birou.

– Mulțumesc, frate mai mare. Știam că pot să contez pe tine.

– Și încă un lucru, Mihai. Acum, cu noile mele funcțiuni, nu mai este necesar ca tu să continui să participi la cheltuielile casei. Am să le plătesc singur, ca înainte.

Sâmbăta următoare, cam la aceeași oră, soneria m-a întrerupt din portretul unui țăran, pe care-l desenam pentru revistele mele, la care nu renunțasem să lucrez. Nu era fratele meu, cum mă temeam, ci Picky, pe care nu-l mai văzusem de la angajarea lui la uzina „Progresul”.

– Iată-te!, am exclamat. Credeam că ne-ai uitat!

– Pot să intru?

– Desigur.

Când l-a văzut, Anghelina a deveni radioasă și a alergat la bucătărie ca să prepare tava de „binevenit”, iar Olga l-a sărutat, destul de rece, pe obraji.

– Știi că trebuia să vă vizitez mai de mult, dar m-am simțit vinovat. Voi m-ați primit cu brațele deschise și eu m-am purtat ca un mitocan.

– Asta-i cuvântul, i-am spus. Îmi stătea pe limbă.

– Adam!, a intervenit Olga.

– Are dreptate, a continuat Picky, dar nu știam ce să vă spun. Spusesem prea multe, ultima oară când ne-am văzut.

Am zâmbit și l-am hărțuit:

– Ai ceva nou?

– Da.

Anghelina ne-a întrerupt, cu tava ei celebră, plină de cafea, prăjituri, dulceața ei și nu mai știu ce, iar atmosfera s-a destins. După plecarea ei, încântată de complimentele primite, discuția a reluat:

– Te ascultăm, i-am spus.

– Să începem cu începutul. Directorul Simion este într-adevăr un tip formidabil! Nu numai că m-a primit bine, că m-a ascultat fără să facă comentarii și că mi-a confirmat angajarea ca mecanic-șef, dar a ținut să mă însoțească la atelierul de întreținere – fiindcă sunt încă trei, de producție – ca să mă prezinte muncitorilor adunați pentru această ocazie, să consolideze astfel prezența mea lângă ei și să-mi asigure autoritatea necesară. De atunci, ambianța este foarte bună, mă simt perfect în noul meu rol, activitatea îmi place enorm, muncitorii m-au acceptat, mă respectă și chiar, scuzați-mă, mă iubesc un pic... deci mă simt bine în pielea mea, pentru că uitasem că așa ceva mai este posibil... Pentru toate astea, Adam, nu am cuvinte să-ți mulțumesc!